

Так, ОЛД застосовується в:

- контрольних роботах студентів;
- курсових роботах студентів;
- дипломних роботах студентів;
- кандидатських дисертаціях;
- докторських дисертаціях;
- статтях;
- монографіях;
- навчальних посібниках;
- підручниках.

І навіть, якщо дослідник часом не робить такого огляду, то все одно він спирається на пам'ять, яка є результатом пізнання через огляд літературних джерел.

Висновок. Огляд літературних джерел дійсно є не тільки методикою, але методикою всезагального рівня.

Література:

1. Бабайлов В.К. Методологія наукових досліджень: навчальний посібник. Х.: ФОП Бровін О.В., 2019.150 с.
2. Бабайлов В., Баленко А., Хмелевская А. Обзор литературных источников как метод эксперимента. *Бизнес-Информ*. 2006. № 3. С. 103-104.

НОВЕ ТРАКТУВАННЯ АНАЛІЗУ І СИНТЕЗУ

*Бабайлов В.К., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Менеджмент і маркетинг є типові прикладні види дослідження, де постійно проводиться аналіз і синтез проблем [1]. Тому правильне розуміння аналізу і синтезу виключно важливе. До останнього часу у літературних джерелах існувало ще з часів давніх греків виключно і занадто загальне трактування аналізу і синтезу як розділення і з'єднання відповідно. Мета доповіді – популяризація нового трактування аналізу і синтезу, нового розуміння їх сутності, змісту і взаємозв'язку.

На думку автора, найбільш вдало проблема оновлення трактування аналізу і синтезу здійснена в публікації [2]. У неї відмічається, що потреби сучасної практики досліджень привели до необхідності суттєвого уточнення аналізу і синтезу. Воно пов'язане з тим, що у практиці менеджменту і у літературних джерелах склалося стійке досить загальне трактування сенсу аналізу як поділ цілого на частини, а синтезу як з'єднання частин до цілого. Таке трактування аналізу та синтезу склалося ще з часів давніх греків. Сучасний рівень і масштаби дослідницької діяльності не задовольняє таке занадто загальне, відвернуте трактування аналізу.

У дослідницьку, підприємницьку епоху, яка настає у недалекому майбутньому, проблема більш конкретного визначення аналізу та синтезу стане все більш актуальною.

В [2] говориться, що при існуючому досі розумінні аналізу відсутнє головне – мета поділу цілого на частини. Й тому виходить, що поділ робиться для того, щоб потім з'єднати частини знову нехай навіть і в інше ціле. Саме такий безладний, безцільний аналіз і синтез існує в природі. Але аналіз і синтез, який існує в природі не є метод. Аналіз і синтез тільки тоді стає методом, коли він є засобом вирішення проблеми людиною. Без проблеми людини аналіз і синтез не існує як метод. У методі аналіз – це аналіз проблеми. У природі немає методу. Метод – це засіб вирішення проблеми і тільки проблеми людини. У природі немає проблем. Тому аналіз і синтез необхідно розглядати в тісній єдності з метою людини, зі способом, правилом вирішення його проблеми, з методом. Метод (правило) створила тільки людина. Звичайно, в методі і методикі є поділ (аналіз) і з'єднання (синтез). Але це не будь-яке розділення і з'єднання, а конкретне, яке визначається проблемою і метою людини. Природа на відміну від людини може розділити ціле на частини, але потім знову з'єднати ті ж самі частини, в той же самий ціле. Тому аналіз і синтез мають сенс тільки в єдності з проблемою людини [2].

В неї також підкреслюється, що для визначення сутності та змісту аналізу та синтезу необхідно, перш за все, визнати, що вони найтіснішим чином пов'язані між собою, і встановити характер їх взаємозв'язку. Поза зв'язку аналізу та синтезу, без встановлення їх причинно-наслідкового зв'язку, самі по собі аналіз і синтез втрачають будь-який сенс. Практика і логіка міркувань приводить до незаперечного висновку, що, по-перше, без аналізу немає і синтезу, – синтез в такому випадку просто неможливий. А це означає, що мета і сутність аналізу – проведення підготовчої роботи, підготовка синтезу.

При визначенні змісту аналізу необхідно мати на увазі, що аналіз в методі викликаний наявністю, вибором проблеми суб'єктом-людиною.

І найперший крок у аналізі – це чітке розуміння, діагностика, визначення суті, характеру проблеми.

Другий крок, другий елемент змісту аналізу – це генерування будь-яких альтернатив вирішення проблеми поза їх логічного осмислення (наприклад, за допомогою методики мозкового штурму).

Третій елемент – усунення, виключення нереальних альтернатив.

Четвертий елемент – оцінка і порівняння реальних альтернатив.

І на цьому аналіз проблеми закінчується. Всі ці чотири елементи змісту аналізу є не чим іншим, як організацією, підготовкою прийняття рішення, підготовка синтезу [2] таке розуміння аналізу є більш конкретним, ніж занадто загальне трактування давніми греками його тільки як простий поділ на частини. Однак воно й не суперечить давно грецькому, але доповнює і зв'язує аналіз з проблемою людини: аналіз – це не просто поділ якогось абстрактного цілого, а це поділ конкретної складної проблеми людини на прості під-проблеми.

Сутність синтезу автор публікації [2] визначає саме як наслідок його зв'язку з аналізом, саме: так як аналіз закінчується підготовкою до синтезу, до прийняття рішення, тому сутність синтезу – це прийняття рішення. Це організація підсумку аналізу, висновків, резюме. Це разовий акт вибору однієї найефективнішою альтернативи. Але синтез є джерелом і нової проблеми, а значить і нового аналізу і подальшого нового синтезу. Нове розуміння аналізу і синтезу не суперечить й тому, що дослідження йде як від аналізу до синтезу, так і триває від синтезу до аналізу.

Висновки. Конкретизація аналізу і синтезу буде сприяти підвищенню ефективності будь-якого дослідження й особливо прикладного менеджменту підприємства.

Література:

1. Бабайлов В.К. Менеджмент: Наука и практика: учебник. Х.: ХНАДУ, 2015. 276 с.
2. Бабайлов В.К. Методологія наукових досліджень: навчальний посібник. Х.: ФОП Бровін О.В., 2019. 150 с.

МЕНЕДЖМЕНТ: ЩЕ ПРО ЗМІСТ

*Бабайлов В.К., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Огляд літературних джерел свідчить, про те що сучасна концепція менеджменту, яка сформована на Заході ще у семі десяти роки двадцятого століття, стверджує, що у зміст менеджменту входять шість елементів: чотири функції (планування, проектування, мотивацію, контроль) і два зв'язуючи процеси (ділове спілкування і прийняття рішення) [1].

З іншого боку, вся практика менеджменту свідчить, що менеджмент складається з трьох головних елементів його змісту: економіки, інженерії і адміністрації. Але до сих пір не вирішено питання, яка з цих двох концепцій найбільш правильна. Це знижує глибину розуміння менеджменту. Аналіз досліджень і публікацій показує, що ця проблема не тільки не вирішена, але і не поставлена. Тому постановка і рішення цієї проблеми актуальні.

Необхідно відзначити, що побічно окремі фрагменти, які неусвідомлене пов'язані з даною проблемою, присутні в публікації [2]. Але і в ній встановлена лише приналежність чотирьох функцій менеджменту (планування, проектування, мотивації і контролю) відповідно до економіки, інженерії і адміністрації. Але при цьому не досліджене питання про зв'язок п'ятого і шостого елементів змісту менеджменту (ділового спілкування і прийняття рішень) з економікою, інженерією і адміністрацією. І як наслідок проблема про дійсний зміст менеджменту виявилася невирішеною. Відсутність постановки й, тим більше, – вирішення проблеми встановлення справжнього змісту менеджменту знижує його ефективність і виклади у вищих навчальних закладах.